

dem — med et saa kort Varfel at faae Tiden til sin Raadighed? Hvorledes vil den vedkommende Sognebaandsløser kunne faae Bud til Slægt og Venner, som han ønsker skulle være tilstede ved hans Familienfest? Hvilken Tids- og Pengespilbe vil det ikke ofte volde den Paa-gjældende? Og er det f. Ex. en Huusmand, der selv er nødt til at udføre sit Erinde, hvor tungt vil dette da ikke ramme? Vi maae desuden huske paa, at Skolelæreren er forpligtet til at møde i sin Skole igjen Kl. 1^{1/2}, og at man, da det tillige er i Middagstiden, ikke uden en Bevillie, som Erfaringen har viist, der ikke i saadanne Tilfælde er at regne paa, kan vente, at der kan blive udført mere end een kirkelig Handling den samme Dag. Hvilken rlig Vellykke til at fortrædige Sognebaandsløserne vil der ikke være baade for Præsten og for de andre Medlemmer af Menigheden ved ikke at træffe endelig Aftale om Brugen af Kirken før i det sidste Dieblit, f. Ex. i den ni og fyrgetyvende Time? I det af Folkethinget forrige Aar efter Ministerens Anbefaling vedtagne Lovforslag vil man heller ikke finde en saadan Bestemmelse; der staaer tværtimod, at Forvisning om, at Kirken ikke er i Brug, skal indhentes „idetmindste 24 Timer iforveien“. Sognebaandsløserne skulle altsaa have samme Ret som andre Medlemmer af Menigheden til at benytte Kirken, med Undtagelse af, at de skulle melde sig en kort Frist iforveien, før at den fornødne Orden kunde varetages. Dette Forslag er da i ligefrem Modstrid med det, der er optaget i den kongelige Anordning. Den ærebe Minister har til Støtte for denne anført, at det forrige Aar Vedtagne vilde være at gaae dem, der ikke havde løst Sognebaandet, for nær; men det er jo slet ikke Tilfældet, da Enhver, der er Medlem af en Sognemenighed, maa finde sig i, at Andre, som ogsaa ere Medlemmer af den samme Menighed, kunne komme ham i Forkjøbet med Hensyn til Benyttelsen af Kirken. Om det skeer ved Sognets sælles Præst eller ved en anden, kan i den Henseende ikke komme i Betragtning. Anordningen vil i Virkeligheden belønne dem, der ikke have løst Sognebaand, og straffe dem, der have løst det, ja, det Sidste saa stærkt, at det i mangfoldige Tilfælde vil

blive umuligt for Folk at benytte sig af Friheden. Jeg kan derfor ikke forstaae, hvorledes den ærebe Minister, naar der foreligger en saadan Modsetning imellem den kongelige Anordning og det af Folkethinget vedtagne Lovforslag, endnu i Aar har kunnet udtale, at han „var gaaet ind paa visse Bestemmelser, som han maatte fastholde“. Med Hensyn til det Dvrige er det Væsentlige af Indholdet af det forrige Aar vedtagne Forslag optaget i den kongelige Anordning; men der er tilspiet adskillige Tilsetninger, hvorved den givne Frihed yderligere indskrænkes. Det hedder saaledes i § 2: „at Tilladelsen til Altergang bør af Bistoppen tilbagekalbes, naar han enten overbeviser sig om, at den misbruges til at udbrede Uvillie og Brede mod de anderledes tænkende Beboere af Sognet eller mod Stedets Præst, eller naar han finder sig foranlediget til i det Hele taget at begrænse en Præsts Udensogsvirksomhed“. Noget Saadant fandt den ærebe Minister ogsaa under første Behandling af Sagen forrige Aar det var nødvendigt at optage i Loven; men i Udvalget ligesom senere ved anden Behandling erklærede han, at han ved nærmere Dervedelse havde fundet, at det var ufornødent. Men naar det dengang var ufornødent, hvorfor skulle det da være fornødent i Aar? Der er ikke, idetmindste efter hvad der foreligger for Offentligheden, indtraadt saadanne Misbrug af Sognebaandets Løsning, som nogen Biskop savnebe Myndighed til at begrænse. Som det nu staaer, seer det ud som en stadig Trubsel, ja, som en Tilbagegang til Tiden før Sognebaandets Løsning; men denne Lov er benyttet i et saa ringe Omfang, idetmindste i Forhold til hvad Sagens Modstandere ventede, og vistnok i Almindelighed af saa gode Grunde, at man ikke nu bør sætte en Dæmper paa den beri givne Frihed. Forsaavidt man frygter, at der vil opstaae „Uvillie og Brede“, maa Grunden snarere søges i, at Friheden er givet for ufuldstændig, end i det Modsatte. Det er de gamle forældede Daand, der trykke, og der kan neppe være Tvivl om, at hvis man gav Friheden udestaaen, vilde der tilveiebringes et bedre Forhold baade mellem Præsterne indbyrdes og mellem Præsterne og Menighederne,